

דף יב.

עין משפט ה.

או"ח סימן תקפג סעיף א

א. אוכלים בליל ר"ה דברים לסימן ו והם תמרים דלעת רוביא ז כרתי סילקא רימון תפוח בדבש.

כשאוכל תמרים יאמר יה"ר שיתמו שונאינו ח וכו', דלעת יה"ר שתקרע רוע גזר דיננו ויקראו לפניך זכויותינו.

כרתי שיכרתו שונאינו, סלקא שיסתלקו שונאינו כו'. רוביא שירבו זכויותינו. רימון שנהיה מלאים מצות כרימון. תפוח בדבש שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה.

דף יב:

עין משפט נ.

יו"ד סימן שצ סעיף יב

י. טו. אם רצה להניח שפת הבגד שלמה קורע מהשפה ולמטה, ועל אביו ואמו צריך לקרוע כל השפה ט.

ו. ויבבאו מביהכנ"ס ישב במקומו ויאמר הסדר לפני הקידוש המסודר בסידורים, ואם חל בשבת יאמר שלום עליכם ואשת חיל ואח"כ ישב במקומו. כה"ח אות ב-ג.

ז. פרוסת המוציא מטבילה ג' פעמים במלח ואח"כ מטבילה בדבש, וכן יעשה בסעודת שחרית ובליל שני ולמחרתו, אבל לא יטביל בדבש בלי טיבולו מקודם במלח, שהוא למתק הגבורות, כמבואר בסי' קס"ז, ובכה"ח שם אות ל"ז.

ז. כמבואר בכריתות דף ו' דהוא לסימן טוב. ומי שאינו יכול לאכול הסימנים יראה אותם ויאמר יה"ר. כה"ח אות ו'.

ח. ויש אוכלים דגים לפרות ולרבות כדגים, ויש שאין אוכלים אותם כי זה מלשון דאגה ח"ו, אבל אם חל ערב ר"ה בשבת אין לבטל מנהגו ויאכל ויאמר יה"ר שירבו זכויותינו כדגים. כה"ח אות ט'.

ח. ויכוון לשונאים והאויבים המשטינים והמקטרגים למעלה שלא יקטרגו ביום הדין ולא תעשינה ידיהם תושיה.

וכל הדברים הבאים בתוך הסעודה אין מברכין עליהם.

ט. אין לאכול ענבים בר"ה והטעם ע"פ הסוד, כ"כ במעשה רב אות ר"ד. ודוקא ענבים שחורים אבל לבנים סימן טוב הם ויהיו מתוקים, וכ"ה בזוהר פ' תרומה דף קמ"ד.

ט. כדי שיהיו הקרעים מובדלים לשנים. באר הגולה.

הגה: וי"א אף על שאר המתים צריך לקרוע השפה. וכן נוהגין.

או"ח סימן רא סעיף ב

עין משפט נ.ז.

ג. לא יקדים החכם ישראל לכהן עם הארץ לברך לפניו * דרך חוק ומשפט הכהונה, אבל שהחכם יתן לו רשות לברך אין בכך כלום. אבל כהן ת"ח מצוה להקדימו שנאמר "וקדשתו" * לפתוח ראשון, ולברך ראשון *.

י. דאמרו במגילה כ"ח ע"א כל ת"ח המברך לפניו עם הארץ אפי' כהן גדול ע"ה אותו ת"ח חייב מיתה שגורם לבני אדם לשנוא אותו שהרואה ת"ח שפל לפני עם הארץ אומר אין נחת רוח בתורה, ועיין בכה"ח אות כ"א.
כ. י"א דזה מן התורה וי"א אסמכתא היא עיין בטורי אבן במגילה כ"ח שכתב דת"ח ג"כ דינו ככהן.
ל. וואפי' שישראל גדול ממנו, והב"ח כתב דחייב מן התורה אינו אלא בשווין.